

Sygn. akt V KK 269/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Artymiuk

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **D. K.**

skazanego z art. 284 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.),

w dniu 22 września 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść oskarżonego od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w P. z dnia 8 lipca 2019 r., sygn. akt III K (...)

uchyla zaskarżony wyrok nakazowy i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P. , wyrokiem nakazowym z 8 lipca 2019r., uznał D. K. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. i za to wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawiesił na okres roku próby;

orzekł wobec skazanego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Wyrok nakazowy uprawomocnił się bez wniesienia sprzeciwu.

Kasację od wyroku Sądu Rejonowego na niekorzyść skazanego wniósł w dniu 22 czerwca 2020r. Prokurator Generalny. Podniósł w niej zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa procesowego, tj. art. 500 § 1 k.p.k. w zw. z art. 502 § 1 k.p.k., i zażądał uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna w stopniu oczywistym, przy czym dyskusyjny pozostawał deklarowany przez skarżącego jej kierunek.

Zaskarżony wyrok nakazowy z 8 lipca 2019r. należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, albowiem D. K. wymierzono karę powyżej górnej granicy zakreślonej art. 502 § 1 k.p.k. Powołany przepis stanowi, że w postępowaniu nakazowym sąd może wyrokiem nakazowym wymierzyć maksymalnie karę ograniczenia wolności lub grzywnę w wysokości do 200 stawek dziennych albo do 200 000 zł., a zatem dopuszcza orzeczenie wyrokiem nakazowym tylko sankcji o charakterze wolnościowym - ograniczenia wolności lub grzywny. Wymierzając zatem D.K. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (z warunkowym zawieszeniem wykonania), Sąd Rejonowy rażąco naruszył przepis art. 502 § 1 k.p.k.

Nie oznacza to jednocześnie naruszenia, i to rażącego, przepisu art. 500 § 1 k.p.k. Przepis ten nie blokował bowiem Sądowi możliwości skorzystania z trybu nakazowego. Powołana regulacja określa ogólną regułę postępowania nakazowego, umożliwiając instancji orzekającej, po stwierdzeniu, że spełnione zostały przesłanki z § 1 (w sprawie prowadzono dochodzenie) i § 3 (okoliczności i wina oskarżonego nie budziły wątpliwości), prowadzenie sprawy w trybie nakazowym i wymierzenie w wypadkach na to pozwalających sankcji o charakterze wolnościowym, nawet jeżeli dane przestępstwo jest zagrożone tylko karą pozbawienia wolności. W przedmiotowej sprawie Sąd widocznie uznał, że są podstawy do procedowania na podstawie art. 500 § 1 i § 3 k.p.k., jednak rolą Sądu Najwyższego *in concreto* nie było dochodzenie, co Sąd rozważał i czym się kierował, wydając wyrok nakazowy, ale jakiej był on treści. Jak wcześniej stwierdzono, przed Sądem Rejonowym

zapadło wobec D. K. wadliwe pod względem kary rozstrzygnięcie. Zaistniałe naruszenie prawa - art. 502 § 1 k.p.k. - należało uznać za rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku.

Stwierdzenie tego uchybienia legło u podstaw wydania orzeczenia jak w części dyspozytywnej (art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 535 § 5 k.p.k.).